

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. V. Vindicantur nostratis sententiæ argumenta ab authoritate Patrum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

ARGUMENTUM III.
Nostratis sententiæ.

65. **H**Oc deducitur ex Christi ad Petrum *Ioannis ult.* prolatis verbis: *Pasce oves meas.* Hinc namque conficitur, quod Petrus, ejusque successor Romanus Pontifex, sit Doctor & Pastor Ecclesiæ, quem proinde tota Ecclesiæ audire, ac sequi tenetur. Ergo si ille erraret in fide, tota Ecclesiæ in ejusmodi errorem induceretur.

Exceptio Elliesiana.

66. **H**ic Parisiensis Doctor excipit. Non solum Petrum, sed omnes Apostolos, & eorum successores Pastores esse ovium Christi, ipsisque in persona Petri dictum fuisse illud: *Pasce oves meas,* & tamen nemo contendit, singulos Ecclesiæ Pastores infallibili judicio præditos esse. Ita hunc locum ad omnes omnino Apostolos, & animarum curam habentes referunt Ambrosius *lib. 2. de dignit. Sacerdotali: Pasce, inquit, oves meas, quas oves. & quem gregem non solum tunc B. Petrus suscepit, sed & nobiscum eas suscepit, & cum illo eas nos suscepimus omnes.* S. Augustinus *tractatu in Ioannem: Et quidem fratres, quod Pastor est (Christus) dedit & membris suis. Nam & Petrus Pastor, & Paulus Pastor, & ceteri Apostoli Pastores, & boni Episcopi.*

67. Verum etiam si istud dictum ad solum Petrum, & ejus Successores pertineret, non sequitur, eos esse infallibiles; nec valet ratio cinium Bellarmini, cum enim errant, desinunt Ecclesiæ pascere ut oportet: imò occidunt eas potius, quam pascunt, unde non tenentur ejus oves eum sequi, cum vident se in mortifera pascua duci: non enim oves pascit irrationabiles, quas pro arbitrio, & nutu, quod voluerit, agere possit, sed quæ ratione, & persuasionibus pasci debeant, hoc est, doceri & moveri, ut sponte Christum colant, ejusque fidem ac religionem illibatam servent.

Refutatio istius exceptionis.

68. **Q**uandoquidem illa Christi Domini verba definitè, ac determinatè ad solum Petrum, præ cæteris Apostolis, ex sua proprietate dicta fuisse noscantur, cum ordine ad Ecclesiæ sanctæ perpetuum statum; uti proximè ostendetur, consequens est, ea non habere locum, nisi in solius Petri perpetuis successoribus Romanis Pontificibus. At ea Christi verba erant adimpletiva promissionis *Matth. 16.* æquè determinatè ac definitè erga Petrum factæ, in vi cujus super ipsum ceu petram esset ædificanda Ecclesiæ, cui portæ inferi nunquam essent prævalituræ. Sicque adeo tam isthæc promissiva, quam illa horum adimpletiva Christi verba respiciunt perpetuum Ecclesiæ statum. Nequit autem Oecumenicum Pastorale super tota Ecclesiæ à Christo constitutum munus non esse vallatum infallibilitatis in fidei rebus præeminentiæ,

dum ex Christi promissione est solidatum firmitate Petræ, super quam Ecclesiæ à portis inferi nunquam superanda ædificari deberet. Ex illa igitur Christi Domini promissione, unâ & orationis efficaciam merito concluditur Pontificum Romanorum, quatenus ex Cathedræ suæ Apostolicæ Petri in dogmatibus fidei statuunt, infallibilitas; uti Lucius I. *in Epist. ad Episcopos Hispaniæ & Galiciæ.* Felix I. *in Epist. ad Benignum* asserunt. Illius etiam prioris verba ita se habent: *Ecclesiæ Romana Apostolica est, & mater omnium Ecclesiarum, quæ à tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse probatur, nec hæreticis novitatibus depravata incubuit, secundum ipsius Domini pollicitationem dicentis: Ego rogavi pro te. Posterior potè Pontifex ita scripsit de Ecclesiæ Romanæ: *Pe in exordio normam fidei Christianæ precepit ab auditoribus suis Apostolorum Christi principibus, illata manet, juxta illud: Ego rogavi pro te.**

S. V.

Vindicantur nostratis sententiæ argumenta ab autoritate Patrum.

HOc ita format Elliesius *pag. 369. ex S. Hieronymi verbis epist. ad Damasum* ita scribentis: *Cathedræ Petri communione conficitur, super illam petram ædificatam Ecclesiæ scio, quicumque extra hanc domum agnum comederit, prophanus erit, si quis in arca Noe non est, præter regnante diluvio.* Addit: *Discernite, si placet, obsecro, non timebo tres hypostasas dicere, si vobis, &c.* Hic asserit Hieronymus, se tutò sequi posse sententiam Romani Pontificis, quia novit super eum Ecclesiæ esse fundatam, & extra ejus communionem salutem non esse. Deinde cur Hieronymus totius Orientis de hypostasibus sententiæ, & judicio acquiescere noluisse, imperiumque Romani Pontificis ad tres hypostasas agnoscendas expectasset, nisi putasset, eum in judicando falli non posse?

Exceptio Elliesiana.

Hic Theologus responderet, ex verbis Hieronymi inferri non posse, Romani Pontificis judicium esse infallibile, sed magni tantum ponderis & momenti apud ipsam fuisse Ecclesiæ Romanæ sententiam, atque communionem: hoc tantum ejus verba sonant, que immeritò ad infallibilitatem adstruendam trahuntur. Ait autem, se tutò sequi posse Romani Pontificis sententiam, quia scilicet dissidentibus de hypostasibus voce Ecclesiæ totius orbis, poterat ipse ad eam, quam vellet, partem accedere, unde non solus Romanæ Ecclesiæ autoritatem adducit, sed Occidentalium omnium, & Ægyptiorum. *Hæreticum, inquit, me cum Occidente, hæreticum cum Ægypto, hoc est, cum Damasci Petrosque (quia scilicet istis duobus adhærebant Occidentales, & Ægyptij omnes) condonant; quid enim hominem exceptis sanctis criminantur?*

namque & Sequebatur porro ille istorum potius, quam aliorum sententiam. Primum quia ordinatus fuerat à Paulino trium hypostasem hoste, qui Occidentem & Ægyptum hypostasibus minùs æquum effecerat. Secundò, quia timebat, ne nomine hypostasem aliqui non personam, sed substantiam significarent.

71. Quòd verò ait; Super illam petram edificatam Ecclesiam scio: quicunque extra hanc domum comederit agnum, prophanus est, si quis in Arca Noe non est, peribit regnante diluvio. Dicitur est officiosè & per exaggerationem. Deinde id non probat, Sedis Apostolicæ sententiam infallibilem esse semper fidei regulam, sed ad summum ordinariò adhærendum esse Romano Pontificis sententiæ, eosque, qui à Sede Apostolica dissent, in periculum schismatis venire, at nihil id facit ad fidem, & iudicium Romani Episcopi, sed tantum ad communionem. Denique perspicuum est ex dictis, car Hieronymus Romani Episcopi imperium ad tres hypostasem proficiendas expectavit, quippe senuebat, quæstionem esse de nomine, nihil mali esse, si tres hypostasem bono sensu profiteretur; verum cum id ab ipso exigeretur, volebat id facere, quia cum Occidente & Ægypto communicabat, qui tres non dicebant hypostasem, fueratque ordinatus à Paulino trium hypostasem adversario: ipseque peculiare habebat inimicitias cum ijs, qui tres dicebant hypostasem. Quid aliud querit, poterat facere, cum ab eis urgeretur, ut tres hypostasem diceret, quam à Romano Episcopo petere, num vellet, num iuberet, ut tres diceret hypostasem? Nam si citra ejus auctoritatem id fecisset, visus fuisset ab Ecclesiæ Occidentalis & Ægyptiæ communiõne discedere, quod inprimis cavebat. Ergo imperium & iudicium Romani Episcopi non expectat, ut sententiam ferat de quæstione circa tres hypostasem: ipse enim sciebat, quid de ea esset sentiendum, & ante Damali responsionem suam tulerat iudicium, sed volebat ejus auctoritatem habere, quam Orientalibus opponeret.

Refutatio istius exceptionis.

72. Esto, inter Orientales, & Occidentales fuisse concertatù de nomine hypostasem, dum illi sub hac voce substantiam intelligentes negabant, in Divinis esse tres hypostasem, e contra isti eo nomine significantes substantiam ac personam in Deo, tres hypostasem, scilicet personas affirmabant. Quia verò sub ejusmodi æquivocatione latere potuisset error, ac hæresis Ariana, Filij, ac Spiritus sancti substantiam inter se, & à Patris essentia Divina distinctas protervè defendens, ideo dignum erat, circa illud nomen unà & rem eo significatam ita fieri determinationem, ut Trinitas Divinarum Personarum in unitate Essentiæ subsistens illibatè teneretur, & unanimitè affirmaretur. Quam proinde ob causam S. Hieronymus ita cupiebat à Romano Pontifice definiti, tres in Deo esse hypostasem

ses in unitate Essentiæ Divinæ subsistentes, ut certus esset, sub tali definitione nullum posse locum esse errori non circa vocem duntaxat, sed circa ipsum sacrosanctæ Trinitatis mysterium cum fide pugnanti. De hac enim fidei certitudine apertus sermo est, dum is S. Ecclesiæ Doctor in prædicta ad Damalum epistolâ dixerat: Quisquis cum Romano Pontifice non colligit, spargit. Sicque ad eò qui Christi non est, Antichristi est. Quomodo enim hæ antihæses locum habere possent de concertatione solius nominis, ita ut valeret utrinque fidei veritas subsistere?

73. Quia porro is S. Ecclesiæ Doctor ad hanc in Sede Apostolica fidei certitudinem astruendâ hoc inducit fundamentum, quòd nempe serat, super illam Cathedrâ Apostolicâ, cui communiõne consociatur, petram fundari Ecclesiam à portis inferi nullatenus superandam: quomodo fas erat Eliesio excipere, hoc per exaggerationem, & officiosè tantum fuisse dictum? Quasi verò ex sacris Litteris argumentatio tam ponderosa dici posset officiosa, & per exaggerationem solummodo facta. Quomodo proinde Eliesio asseverare rursus licuit, iudicium Romani Pontificis in ijs verbis, magni equidè ponderis esse, nontamen infallibile denotari? Dum enim is, qui extra domum super illâ Cathedrâ Apostolicâ ceu petrâ edificatam comederit agnum, definitivè pronuntiat prophanus, imò extra Noe arcam constitutus, certò ad eò periturus, quomodo tali censuræ locus esse posset, si in definitione Romani Pontificis, super cujus Cathedram, ceu petram est edificata Ecclesia, non esset fidei dogmatum infallibilitas?

ARGUMENTUM II. Nostratis sententiæ.

74. Hoc desumitur ab auctoritate Divi Augustini serm. 2. de verbis Domini cap. 10. Jam enim iniquantis, de hac causa Pelagij, atque Cælestij, duo Concilia missa sunt ad Sedem Apostolicam, inde etiam rescripta venerunt, causa finita est, error utinam aliquando finiat. Unde, cum hic S. Ecclesiæ Doctor finitam putet causam fidei, quando post Concilia Sedes Apostolica iudicavit, dicendum est, hujus esse supremum, & infallibile iudicium.

Exceptio Eliesij.

75. Hic Author excipit, finitam dici causam Pelagianorum post Conciliorum, & Apostolicæ Sedis iudicium, non quòd nullum superius esset iudicium, superius enim agnoscit in simili causa Augustinus, cum ait, post iudicium Romanæ Sedis adhuc restasse plenarium Ecclesiæ Concilium, sed quia post damnationem Romani Pontificis, Pelagianorum causa omni defensione spoliata erat. Nam antequam à Zozimo proscriptus fuisset Cælestius, iactabant Pelagiani, se à Romano Episcopo, & multis Occidentalibus probari; ubi verò ab isto Pontifice Pelagius, & Cælestius

GGGGG

lestius

lestius apertè damnati sunt, jam defensione omni carebant, ac propterea finita dici poterat eorum causa, quia unanimi consensu ab omnibus Occidentalibus damnabantur. Porro tantum abest, ut Augustinus scripserit, hanc causam finitam esse iudicio Sedis Apostolicæ, quia supremum erat, & infallibile, ut ipse de ea dicat, quòd si de Cælestio & Pelagio in Romana Ecclesia fuisset aliquid secus iudicatum, nota prævaricationis esset Clericis Romanis inurenda.

Refutatio istius exceptionis.

76. **A**perta vox est Augustini, quòd causa Pelagianorum finita fuerit non præcisè ex duorum Conciliorum decretis, sed ex rescriptis Sedis Apostolicæ. Esti verò illa duo Concilia fuerint tantum provincialia, nec ad eò perinde, ac Concilium Oecumenicum, potuerint causæ illi finem imponere: quamvis insuper ad certitudinem in dogmatibus fidei definiendis quoad nos, & in ordine ad protervos convincendos, maiorem obtinendam à Sedis Apostolicæ definitionibus, quando quæ ad Concilij Oecumenici iudicium ex duorum, Papæ scilicet, seu Capituli, ac reliqui Ecclesiæ Corporis Hierarchici consensu subsistens fiat recursus: attamen hoc minimè obstante, secundum aperta Divi Augustini verba per Apostolicæ Sedis rescriptum, duplicis illius causam Pelagianorum condemnantis Concilij Africani confirmatorium, fuit ea causa finita. Oportet igitur secundum Divum Augustinum Apostolicæ Sedis, seu Pontificis ex Cathedrâ suâ Apostolicâ definiens, secundum se, ac rei veritatem inexistere totam auctoritatem, in vi cuius dici possit causa fidei, etiam dogmata concernens, finita.

ARGUMENTUM III.

Nostratis sententiæ.

77. **P**etitur hoc argumentum ex Petro Chryologo epist. ad Eutychem ante Concilium Chalcedonense ita scribente: *Hortamur te, frater honorabilis, ut his, quæ à beatissimo Papa Romana Civitatis scripta sunt, obedienter attendas, quia beatus Petrus, qui in propria Sede vivit, & præsidet, præstat quærentibus fidei veritatem.*

Exceptio Elliesij.

78. **E**xcipit hic Theologus, aliud esse, beatum Petrum veritatem fidei quærentibus præbere, aliud infallibiliter eam præbere. Prius de Romano Episcopo dicit Chrylogus, non posterius, quod tamen unum est probandum.

Refutatio istius Exceptionis.

79. **E**tenim veritas in se ipsa habet intrinsicam, ac essentialem repugnantiam cum falsitate ac errore. Ubi verò est intrinseca,

ac essentialis repugnantia cum falsitate, ibi sub talis repugnantia hypothesis est impossibilitas falsitatis. At verò in Romani Pontificis Sede secundum S. Chryologum, ipsomet etiam Elliesio farente, ita vivit ac præsidet B. Petrus, ut definitè & absolute loquendo præbeat quærentibus fidei veritatem. Consequens est igitur, Romanum Pontificem viventem, ac præidentem in Petri Sede, atque ex hæc Cathedrâ Apostolicâ definientem fidei veritatem, hanc ita præbere, ut jam sit impossibilitas falsitatis in fide, sicquæ ad eò Romanus Pontifex ex Cathedrâ suâ Apostolicâ decernens fidei dogmata, sit prorsus infallibilis: quomodò enim fallibilitas subsistere posset in eò cum petrâ, super quam edificata est Ecclesia, cui portas inferi prævalere, prorsus est impossibile?

ARGUMENTUM IV.

Nostratis sententiæ.

Desumitur hoc argumentum ex Divi Bernardi sententiâ epist. 190. ad Innocentium ita loquentis: *Oportet, inquit, ad vestrum referri apostolatum pericula quoque, & scandalavergni Dei, ea præsertim, quæ de fide contingunt, dignum namque arbitror, ibi potissimum recurrere damna fidei, ubi non possit fides sentire desolam, cui enim alteri Sedi dictum est aliquando: Orati pro te Petre, ut non desiciat fides tua?*

Exceptio Elliesij.

Excipitur primò. Ex uno Bernardi officio dicto infallibilitatis privilegium Romano Pontifici tribui non posse, nisi accedat Scripturæ, & Traditionis auctoritas. Nam etiam si constaret, mentem Bernardi fuisse, his verbis Pontificem Romanum infallibilem prædicare, hujus unius auctoritas ad istud privilegium Romano Pontifici asserendam, minimè sufficeret.

Secundò. Non loquitur Bernardus de persona Papæ Romani, sed de Sede Petri, ac probari ex isto loco tantum potest, Romanam Ecclesiam totam non posse à fide deficere; at immeritò concluditur, Romano Pontifici soli idem privilegium competere.

Tertio. Loquitur Bernardus comparatè, non absolute, exaggerando Pontificis Romani auctoritatem, quâ tunc opus habebat ad Abaelardi errores proscribendos.

Quarto. Innocentius non putavit, hæc verba Bernardi ad se solùm pertinere, nam Abaelardi errores, licet à duobus Concilijs jam damnatos, non nisi coacto iterum Concilio proscripsit: *Nos itaque, inquit in epistola, quæ inter Bernardinas est 294. quæ in Petri Cathedrâ, cui à Domino dictum est, & tu aliquando conversus, confirma fratres tuos, lucè indigne residere conspiciunt, communicato fratrum nostrorum consilio, destinata nobis à vestra dilectione capitula, & universa ipsius Petri Abaelardi perversa dogmata Canonum auctoritate cum sua auctore damnamus.*

Deni.

85. Denique Bernardus lib. 3. *considerat. ad Eugenium de Romanis Pontificibus*, ut errori obnoxius loquitur, præsertim c. 4. Tunc, inquit, tibi licitum censeras, suis Ecclesias mutilare membris, confundere ordinem, perturbare terminos, quos posuerunt Patres tui? Si iustitia est, curque servare suum, auferre cuiquam sua, iusto quomodo poterit convenire? Erras, si ut summam, ita & solam institutam à Deo vestram apostolicam potestatem existimas.

Refutatio istarum exceptionum.

86. Quomodo, mi Elliesi, non apertam impudentiæ notam incurris, dum in re tanti momenti, fidei dogmata nimirum contingente, Divi Bernardi dictum officiosum dicere præsumis? Quomodo hæc tua imputatio non erit dicenda redundare in ipsam Christi orationis efficaciam, dum, quam in fidei damnis relevandis auctoritatem Divus Bernardus adscribit Romano Pontifici, eam probaverat ex Christi Domini orationis efficaciam, utpote cuius soli Sedi, non alteri, ab eodem Domino nostro dictum esset: *Oravi pro te, ut non deficiat fides tua* & Dum ergo mi Elliesi, Divum Bernardum ex hæc Christi orationis efficaciam Cathedræ Apostolicæ infallibilem auctoritatem probare nitentem, præsumis de officioso dicto, ac exaggerationis excessu cogitare, quomodo non in ipsum Christum, ejusque orationis efficaciam inpegnisse merito diceris? Et hinc lubens tibi concedo, infallibilitatis in fidei rebus privilegium non ex uno Bernardi officioso, sed quâ in ipsa Christi orationis efficaciam solidè fundato verbo Divino, adstruendum esse. Quod adeo Cathedræ Apostolicæ de fidei infallibilitate privilegium, vel maxime locum habet in Romano Pontifice, intra Concilium Oecumenicum decernente, attamen ex verborum Christi proprietate noscitur subsistere, quoties Papa decernit ex iuxta Cathedræ petra, super quam ædificatur Ecclesia. Cui infallibilitati nec quidquam derogat, quod Papa in ijs, quæ facti sunt, præsertim ut persona privata, dicatur errori obnoxius.

ARGUMENTUM V.

Nostratis sententia.

87.

Latinis Patribus sit transitus ad Patres Græcos: inter quorum testimonia vel maxime elocent, quæ ex libris Thesaurorum Cyrilli laudantur à Divo Thoma multis in locis, ut in dist. 24. q. 3. art. 2. *Ut membra maneamus in capite nostro Apostolico throno Romanorum Pontificum, à quo nostrum est, quærere, quid credere, quid finire debeamus, ipsam venerantes, ipsi quoque rogantes pro omnibus, quoniam ipse solus est reprehendere, corrivere, statuere, & disponere, solvere & ligare loco illius, qui ipsum ædificavit, & multi alij, quod suum est, & plenum, sed ipsi soli dedit, cui omnes jure Divino caput inclinant, & Primates mundi tanquam ipsi Domino testu Christo obediunt. Idem testimonium repetit in libro contra impugnantes religionem, & in opusculo contra errores Græcorum, ac de-*

mum in Catena aurea aliud sub ejusdem Cyrilli nomine testimonium refert his verbis: *Cyrillus, inquit, in libro thesauri: secundum autem hanc Domini promissionem Ecclesia Apostolica Petri ab omni seductione, hæreticâque circumventionem manet immaculata, super omnes Primates Ecclesiarum & populorum in suis Pontificibus in fide plenissima, & auctoritate Petri, & quamvis alie Ecclesie quorundam errore sint veredundate, stabilita inquisibiliter illa sola regnat, silentium imponens, & omnium obturans ora hæreticorum, &c.*

Exceptio Elliesij.

Excipitur. Hæc loca Cyrilli esse subditiua, luce clarius est. Primum enim non extant in genuinis Thesaurorum Cyrilli libris, unde illa refert Divus Thomas; nec extare illic possunt, cum nihil faciant ad scopum, qui hic in eo totus est, ut Trinitatem ex sacris litteris probet, nec aliò excurrit. Deinde istorum locorum sensus & stylo longè abest à doctrina & stylo Cyrilli. Demum qui eos laudavit, primus est Divus Thomas, quem nemo nescit, sæpè & pius subditiua scripta, & testimonia Patrum pro veris laudasse.

Refutatio istius exceptionis.

88. Qui ne Angelico quidem Doctore eam deterserent reverentiam, quin subditiuis scriptis usum fuisse eum inclames, convinceris hinc verborum illorum, quæ maxime esse ponderis, ipsa Divi Thomæ auctoritas probat, claritati succubuisse. Et hinc ex ejusdem Angelici Doctore præponderante auctoritate in caput tuum retorquetur tua ulterior exceptio adversus Divi Chrysothomi, Maximi, Cyrilli, & aliorum à Divo Thoma laudatorum Scriptorum testimonia, Concilijque Chalcedonenis acclamationem, maxime dum quod responsum ex S. Chrysothomo adaptatum fuerat Bulgarorum consultis, postea primum productis, ex tanti quoque Doctore auctoritate omnino potuerit speciale robur obtinere.

S. VI.

Vindicantur argumenta de prompta ex auctoritate Summorum Pontificum.

ARGUMENTUM I.

Nostratis sententia,

89. Hoc desumitur tum ex verbis epistolæ Lucij I. ita disserentis: *Ecclesia Romana Apostolica & mater Ecclesiarum omnium, quæ à tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse probatur, nec hæreticis novitatibus depravata succubuit, secundum ipsius Domini sollicitationem dicentis: Ego rogavi pro te Petre, &c. Eadem ferè habentur in epist. Felicis primi. Tum ex Agathonis Papæ epistola probata in Synodo VI.*

Att.